

“Een heerlijk, rijk boek. Helemaal van deze tijd...”

– *The Spectator*

“Meek is een genadeloze schrijver”

– *The Washington Post*

“Zoveel om van te genieten in dit ambitieuze portret vol diepmenselijke personages in deze moderne wereld”

– *Publishers Weekly*

“Rijke personages die onverwachte dingen doen maken een juweel van deze laatste roman van James Meek”

– *Kirkus Reviews*

“Meek schrijft prachtig beheerst. Het verhaal is verraderlijk en verleidelijk, vol aanwijzingen... en dan valt halverwege het hart binnen en volgt een prachtige meditatie over de dood, tijd, en familie”

– *The Independent*

“Smeuïg! ... En bruisend van zwarte humor”

– *The Daily Telegraph*

“Een terecht gelauwerde auteur... die zich kenmerkt door scherpzinnigheid en satire. Hier is een schrijver die romans schrijft met een belangrijke boodschap over ons hedendaagse leven en onze maatschappij”

– *The Observer*

“Meek is op zijn best als hij schrijft over verstoorde familieverhoudingen, hij heeft een prettig gevoel voor het absurde”

– *The Guardian*



JAMES MEEK

# Het hart viel binnen



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV  
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

[www.xanderuitgevers.nl](http://www.xanderuitgevers.nl)

Oorspronkelijke titel *The Heart Broke In*  
Oorspronkelijke uitgever: Canongate Books Ltd  
Vertaling: Robert Neugarten  
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser  
Omslagbeeld: © Corbis Images  
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2012 James Meek  
Copyright © 2012 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2012

ISBN 978-94-016-0011-8 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt  
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,  
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Trouwen, een gezin stichten, alle kinderen die komen  
accepteren en ze in deze onzekere wereld op weg helpen,  
dat is het beste wat een man kan doen.

Franz Kafka (die er zelf nooit aan toekwam)



# DEEL EEN





# 1

Het verhaal dat de ronde deed bij Ritchie Shepherds productiebedrijf klopte toen de medewerkers het bedachten, toen ze zich er amper van bewust waren en niemand het durfde te zeggen. Het was als een vage stank: duidelijk genoeg om op te merken, maar te triviaal om aan te kaarten. Ze hielden hem tijdens het herfst- en het lenteseizoen van *Teen Makeover* voortdurend in de gaten; als ze om hem heen dromden en vragen stelden waarop ze het antwoord al kenden, als ze naar complimentjes visten en hem smeekten hun vijanden op hun nummer te zetten. Ze zagen dat hij minder geestig was dan vroeger. Bewaarde hij zijn grappen voor iemand anders? Hij liep ook raar, vonden ze. Hij had een ongemakkelijk veerkrachtige tred, te gretig, alsof hij het idee had dat iets hem extra energie had gegeven of jonger had gemaakt.

Het gerucht kwelde de medewerkers zolang het onuitgesproken bleef. Dit was het gerucht: dat Ritchie na een lange periode van vrede toch weer zijn vrouw Karin bedroog, ditmaal met een minderjarig meisje. Ze hadden medelijden met zijn gezin, maar wat als het daar niet bij bleef en ook de dames en heren die op de loonlijst van het bedrijf stonden er schade van zouden ondervinden? Ze voelden zich persoonlijk bedreigd. Schandalen waren besmettelijk. Ritchie was geliefd, maar ze wisten dat hij egoïstisch genoeg was om iedereen in zijn val mee te slepen. Er heerste een gespannen sfeer op het kantoor van het productiebedrijf; alles werd gewantrouwd. Toen zich op een dag een veertienjarige tweeling – twee meisjes – zonder ouderlijke begeleiding meldde en naar Ritchie vroeg, stond zijn persoonlijk assistente Paula zo schielijk uit haar bureaustoel op dat ze met haar dij een uitgeprinte e-mail meesleepte en een kop koffie over haar rok morste. Het hoofd lichttechniek moest een lens ter waarde van tweeduizend pond afschrijven die hij vanaf de brug uit zijn handen had laten vallen toen hij zag dat

Ritchie glimlachend de elleboog van een spichtige derdeklasser in een kort jurkje aanraakte. ‘Ze was nogal vrouwelijk voor haar leeftijd,’ had hij ter verdediging kunnen aanvoeren. Maar dat leek hem de goden verzoeken, dus riep hij gewoon ‘Onhandige sukkel!’, terwijl de mensen onder hem over de vloer springende glassplinters moesten zien te ontwijken. Toen de scripteditor zag dat Ritchie met een groep in balletpakjes gehulde schoolmeisjes met smakelijke kontjes stond te praten, liep ze er meteen heen om hem halverwege een zin te onderbreken. Ze begreep onmiddellijk dat ze voor schut stond. De meisjes werden vergezeld door hun docenten. Maar de angstige pijn in haar hart was haar te veel geworden.

Die pijn kon alleen gelenigd worden als ze onder woorden werd gebracht. Het team had behoefte aan een uiting die het doffe gevoel kon verlichten. Toen het gerucht uiteindelijk in woorden werd gevat, was de opluchting zo compleet dat iedereen het geloofde. Het was immers veel beter als Ritchies huwelijk met Karin na tien jaar op de klippen liep en hij de voogdij over zijn zoon en dochter zou verliezen vanwege een affaire met de knappe nieuwe presentatrice Lina Riggs – die ouder dan 21 was – dan dat de baas iets onwettigs en zondigs deed, iets wat op iedereen een onuitwisbare smet zou achterlaten: het woord dat niemand durfde te gebruiken. Zonder dat iemand het doorhad, veranderden ‘Ik vraag me af of’ en ‘Dat zal best’ en ‘Je denkt toch niet dat...?’ in ‘Ik hoorde dat...’ en ‘Ik heb een goeie voor je’ en ‘Ik weet met wie Ritchie van bil gaat’. Het geloof was iedereen tot troost.

Ritchie zag een domme glimlach op de gezichten van zijn personeel verschijnen zodra hij bij Riggsy in de buurt kwam. Hij wist niet hoe blij hij iedereen maakte door hun geloof te versterken dat hij zijn gezin met een volwassene bedroog. Ze wisten niet dat het gerucht zodra het uitgesproken was al onjuist was, en dat het oorspronkelijke gerucht, dat voor al die pijn en angst had gezorgd, wel degelijk klopte. Ze wisten niet dat Ritchie iets had met een net-niet-helemaal-zestienjarig meisje dat hij ontmoet had toen ze in het vorige seizoen van *Teen Makeover* optrad. Hij zag Nicole één keer per week. Hij wilde precies zo lang van de affaire blijven genieten als hem dat uitkwam en er dan teder een einde aan maken. Hij verwachtte dat Nicole ontroerd zou zijn als hij haar

vrijwillig opgaf. Het zou niet lang meer duren. Niemand zou er iets van weten. Hoe konden ze ook? Ze waren allebei heel voorzichtig, en Londen was een onontgonnen bos van rode baksteen en dakpannen, waar een plattegrond je alleen maar duidelijk maakte hoe weinig je wist.

## 2

Ritchie werd wakker in een comfortabele stoel in een ruime, goed verlichte kamer. Er speelde een oude, krakende vinylplaat en hij hoorde de geluiden van Ruby, Dan en Karin in de boomgaard, drie verdiepingen onder hem. Ver weg tikte iets tegen de zijkant van een houten kist.

Een slabbetje warm zonlicht uit het op het zuiden liggende raam viel over zijn rafelige gele T-shirt en verspreidde zalige warmte over zijn borst. Hij was na zijn dutje verfrist en tevreden. Zijn vrouw en kinderen waren zo dichtbij dat hij kon horen dat ze gelukkig waren en ver weg genoeg om geen last van te hebben.

Tegenover hem op de zoldervloer stond een ladder op wieltes tegen een muur die tot aan het dak was volgestouwd met planken vol platen. Ritchies studeerkamer was groot genoeg om in te fietsen, maar hij had hier geen fiets; wel had hij een driewieler voor volwassenen. De banden zoemden over het met was behandelde eikenhouten parket als hij op gang kwam, behoedzaam het trapgat omzeilde dat het midden van de kamer doorboorde, langs de kasten met zijn verzameling Britse oorlogsstrips, langs het bureau en het koelkastje met bier en toetjes, langs de gootsteen die ooit doopvont was in een victoriaanse kerk, en het toilethokje in een oude rode telefooncel met zwart geschilderde ramen, naar de gitaarkist. In die kist bevond zich een van de twee akoestische gitaren met stalen snaren die Karin voor zijn veertigste verjaardag had laten maken; sparren- en walnotenhou, met in paarlemoer een inscriptie van hun namen (de andere gitaar was van haar); in de gitaar zat een geheim voorwerp verborgen: het mobieltje waarmee hij Nicole belde.

Hij stond op en keek door het raam naar beneden. Karin en de kinderen plukten fruit in de boomgaard. Hun glanzende haar en vanuit zijn positie verkorte ledematen hobbelde de schaduw in en uit. Hij hoorde

ze praten, maar het glas dempte hun woorden tot een wazige, gemoedelijke onbeduidendheid. Hij liep naar zijn bureau, opende het koelkastje en pakte een eenpersoonsportie van zijn favoriete chocoladepudding van de stapel. De bakjes van zijn lievelingsmerk, ChocPot, waren voorzien van een houten lepeltje, zodat hij daar niet steeds naar op zoek hoefde. Hij trok het dekseltje eraf, zetten het bakje neer en pakte zijn BlackBerry. Met zijn rechterhand schepte hij de kleffe chocolademassa naar binnen, terwijl hij met zijn linkerduim door zijn mails bladerde. Een klodder pudding landde op zijn buik. Hij legde de BlackBerry opzij, schraapte met zijn wijsvinger het grootste gedeelte van de gemorste chocolade op, bracht het trillende kloddertje naar zijn mond, slurpte zijn vinger schoon en liep naar de wasbak. Zonder zijn shirt uit te trekken hield hij het onder het stromende water en wreef totdat de bruine vlek bijna onzichtbaar was. Toen wrong hij het natte plekje uit.

Het verlangen om Nicole te bellen, even te praten terwijl ze alleen thuis was, dartelde in zijn maag. Hij liep naar de gitaarkist, opende de sloten en zag dat de gitaar niet in de kist zat.

Ritchie duwde zijn handpalm en vingers tegen de blauwe pluchen voering van de kist. Zijn mond hing open.

Hij draaide zich om en holde naar de trap. Hij spande zijn tenen aan om zijn oude slippers niet te verliezen. Hij moest zonder zijn nek te breken zes trappen af voordat hij bij de boomgaard was; drie verdiepingen, vijf keer afslaan. Zijn handen klauwden naar houvast op de eikenhouten bollen, als voetballen zo groot en glanzend gepoetst, die op iedere overloop op de leuning bevestigd waren. Hij verloor zijn evenwicht, gleeed van een trede af, knalde tegen de muur, landde op zijn achterwerk, stond op en rende hijgend verder. Ik raak buiten adem als ik seks heb met Nicole, dacht hij, zou ze dat vervelend vinden? Begeleid door zijn stampende voeten en bonzende hart speelde hij nog eens het geluid af dat hij gehoord had toen hij wakker werd, een voorwerp dat tegen de zijkant van een houten kist tikte. Als nieuwsgierige handen in de gitaar grabbelden, zou iemand zich kunnen afvragen: waarom zit er een mobieltje in? Hij had verzuimd een belangrijke leugen voor te bereiden.

Hij was onder aan de laatste trap, schreed met lange passen door de

gang naar de keuken en stelde dankbaar vast dat de tuindeur openstond. Hij was nog twee passen van de drempel verwijderd toen hij iets langs zijn dijen voelde glijden. Zijn korte broek zakte over zijn knieën. Hij viel en stootte zijn knie hard tegen de grote tegels van de keukenvloer. Het kille leisteek drukte onplezierig tegen zijn blote bovenbenen. Hij stond op, hees de broek tot zijn middel omhoog, knoopte het touwtje stevig dicht en strompelde de tuin in.

Een milde Engelse hitte overspoelde hem. Hij moest zijn ogen dichtknijpen tegen de felle zon. Vanuit een conifeer koerde een houtduif. Karin, die met haar rug naar Ritchie toe stond, strekte zich uit naar een hoge tak en plukte gele pruimen. De boom kraakte en ruiste. De zoom van haar katoenen rok werd over haar gebruinde kuiten omhooggetrokken. Een van de bandjes van haar topje zakte van haar schouder. Hij rook gras; de zon had het sap verwarmd uit de grassprietten die zijn gezin met blote voeten had platgestampt. Hij betreurde het dat hij voor later een afspraak had met zijn minderjarige vriendin. Hij wou dat hij thuis kon blijven met zijn vrouw en kinderen. Dan hield Ritchies gitaar als een wapen vast en holde van boomstam naar boomstam, hurkte, keek door een denkbeeldig vizier. Ruby zat fruit op te stapelen. Ze stond op toen ze haar vader zag.

‘Kijk papa eens!’ zei ze. Ze draaide haar bovenlijfje lachend om naar Karin en weer terug.

Dan stond angstig op. ‘Hier met die gitaar,’ zei Ritchie. Dan liet het instrument op het gras vallen en rende naar zijn moeder. Ritchie pakte de gitaar bij de nek en zwaaide haar heen en weer terwijl hij haar optilde. Er zat niets in. Hij keek naar het hoge gras. De telefoon kon uit de gitaar gevallen zijn of een van zijn gezinsleden kon het ding gepakt hebben. Er stonden tientallen berichten van Nicole op die zo schunnig waren dat hij het niet over zijn hart had kunnen verkrijgen ze te verwijderen.

‘Ik kan me niet herinneren dat je gevraagd hebt of je papa’s studeerkamer in mocht,’ zei Ritchie.

‘Je sliep,’ zei Dan. Hij greep Karins rok vast en keek naar haar op.

‘Mammie, papa bloedt!’ zei Ruby. ‘En hij ademt raar.’

Karin keek naar Dan en streelde zijn hoofd. ‘Ik weet niet waarom je